

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z 13 stycznia 2023 r., I AGa 103/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w P. 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

A.W.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 stycznia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 9 grudnia 2021 r. (pkt I)

i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (pkt II).

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł powód w związku z ustawowymi przesłankami wynikającymi z art. 389⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. z powołaniem się na okoliczność, że zachodzi oczywista zasadność skargi kasacyjnej w zakresie podniesionych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego. Skarżący powołał się na naruszenie przepisów art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 w zw. z art. 290 § 1 oraz art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. Wskazał, że Sądy obu instancji błędnie przyjęły, że nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii instytutu naukowego, podczas gdy opinia biegłego stanowiąca oparcie dla zaskarżonego orzeczenia, nie wyjaśniła w sposób pełny i kategoryczny kluczowych kwestii związanych ustaleniem przyczyn unieruchomienia urządzenia RTG.

Zdaniem skarżącego w sytuacji, gdy biegły w sporządzonej opinii wskazał na niemożność wydania opinii zgodnie z treścią wydanego w tym zakresie postanowienia, Sąd winien, zgodnie z wnioskiem dowodowym złożonym przez powoda, zasięgnąć także opinii instytutu, tak aby w sprawie wszelkie wątpliwości zostały należycie wyjaśnione. Skarżący zaznaczył też, że Sąd drugiej instancji dopuścił się rozpoznania sprawy przy wyjściu poza granice apelacji (rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oczywistą zasadność skargi kasacyjnej można stwierdzić, gdy naruszenie przepisów prawa, którego dopuścił się Sąd *meriti* przy wydawaniu orzeczenia, widoczne jest *prima facie*, czyli bez konieczności przeprowadzania wnikliwych analiz prawnych. Na skarżącym ciąży powinność przedstawienia we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnienia nie dowolnego kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa procesowego lub materialnego, lecz tylko takiego, które prowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skonstruowany przez skarżącego wywód prawny powinien wykazać, że rozstrzygnięcie sądu obarczone jest szczególną wadą dostrzegalną dla osoby dysponującej podstawową wiedzą prawniczą. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie jest władna przesądzić sama strona, lecz kompetencję do tego ma Sąd Najwyższy na etapie badania czy wystąpiły przesłanki tzw. przedsądu.

Skarżący wykorzystał skargę kasacyjną jako instrument służący przedstawieniu subiektywnych odczuć związanych z oczekiwanymi rezultatami postępowania rozpoznawczego przed Sądami *meriti*, które wbrew ocenie skarżącego rozpoznały sprawę bez jaskrawego i rażącego naruszenia przepisów k.p.c. Motywy zapadłych rozstrzygnięć pozwalają przyjąć, że postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone wyczerpująco, a powołani biegli wydali opinie, które zarówno przez Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny, zostały ocenione zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie mogło umknąć uwadze, że w przypadku pierwszej opinii, dwukrotnie uzupełnionej, Sąd pierwszej instancji odmówił twierdzeniom biegłego rzetelności, gdyż wypływały z nich sprzeczne wnioski.

Sąd Apelacyjny wyraźnie odniósł się do tej kwestii i podkreślił trafność decyzji o wydaniu postanowienia dopuszczającego dowód z opinii innego biegłego, który przedstawił wiadomości specjalne dotyczące przyczyny unieruchomienia aparatu rentgena w sposób koherentny i niebudzący wątpliwości. Przedstawione przez biegłego rozważania były spójne – w szczególności w odniesieniu

do pozostałych okoliczności przedstawionych przez strony w toku procesu. Sądy *meriti* wspomniały również o niewyjaśnionym zaginięciu części, mającej kluczowe znaczenie w zbadaniu nieprawidłowości funkcjonowania aparatu. Sąd Apelacyjny wprost wyjaśnił, że konsekwencje nieudostępnienia przez skarżącego w trakcie badań prowadzonych przez drugiego z biegłych pierwotnego klucza, musiały obciążyć powoda jako tego, któremu przypisana została rola dysponenta toczącego się sporu. Dlatego w sytuacji, gdy skarżący uniemożliwia przeprowadzenie jednego z kluczowych dowodów, żądanie przeprowadzenia dowodu z opinii instytutu naukowo-badawczego, jednak – co wymaga podkreślenia – w tożsamym przedmiocie, jawi się co najmniej jako niezrozumiałe.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zaznacza się również wyrażnie podjęcie próby polemiki z prawidłowością poczynionych przez Sąd Apelacyjny rozważań. Starania skarżącego w tym względzie należało ocenić jako chybione. Podjęcie decyzji o dopuszczeniu dowodu w zakresie wiadomości specjalnych należy bowiem do wyłącznych uprawnień sądów orzekających w sprawie. Jeżeli Sądy *meriti* skorzystały z przysługującej im autonomii orzeczniczej i ostatecznie nie dostrzegły konieczności powołania dowodów postulowanych przez skarżącego, to w toku kontroli kasacyjnej Sąd Najwyższy nie może przymuszać ich do korzystania ze środków dowodowych, których pominięcie w toku postępowania rozpoznawczego znalazło swoje uzasadnienie w sferze motywacyjnej sądu. Sąd Najwyższy nie powinien czynić tego zwłaszcza wtedy, gdy przedmiot sporu i argumentacja zgłaszana przez strony zostały wszechstronnie rozważone i należyście rozstrzygnięte.

Odnosząc się zaś do zagadnienia dotyczącego rozpoznania apelacji poza granicami zarzutów apelacyjnych, to w postępowaniu apelacyjnym przed sądem drugiej instancji obowiązuje zasada kontynuacji postępowania przed sądem pierwszej instancji. Dlatego sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę na nowo w sposób w zasadzie nieograniczony (art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.). W piśmiennictwie podaje się, że granice apelacji to nie tylko treść zarzutów i wniosków oraz granice zaskarżenia, czy ogólniej – jeden z elementów zakresu rozpoznania sprawy przez sąd w postępowaniu apelacyjnym, lecz granice kognicji tego sądu. W granicach tych mieści się zatem rozpoznanie wszystkich prawnomaterialnych aspektów

sprawy, niezależnie od przedstawionych zarzutów. Nie oznacza to jednak związania sądu zarzutami apelacyjnymi.

Skarżący w przedstawionym we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wywodzie stara się jednak zakwestionować podstawową rolę sądu odwoławczego podczas rozpoznawania apelacji w modelu tzw. apelacji pełnej, którą stanowi rozpoznanie na nowo sprawy, a nie tylko samej apelacji. Analiza motywów pisemnych zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadzi do wniosków, że Sąd Apelacyjny nie zastąpił Sądu Okręgowego ani w ustaleniach faktycznych, ani w zastosowaniu do nich odpowiednich przepisów prawa. Sama zaś kontrola merytoryczna rozstrzygnięcia, której trafnie podjął się Sąd odwoławczy w granicach zaskarżenia, nie doprowadziła do naruszenia obowiązku rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i wniosków nawet, jeżeli wynik tej kontroli nie odpowiadał ostatecznie oczekiwaniom procesowym skarżącego.

Powyższe prowadzi do refleksji, że nie sposób podzielić twierdzeń skarżącego, jakoby w sprawie doszło do rażącego naruszenia przepisów art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. w zw. z art. 290 § 1 k.p.c. oraz art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

A.W.

[r.g.]